

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

ГАРАНТІЇ КОНСТИТУЦІЙНОГО ЛАДУ УКРАЇНИ

Давидова Є. О.

студентка юридичного факультету

*Науковий керівник: **Наливайко Л. Р.***

доктор юридичних наук, професор,

професор кафедри загальноправових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

м. Дніпро, Україна

Для початку, давайте сформулюємо зміст поняття нормативно-правових гарантій державного ладу. Величезна кількість національних науковців по-різному виокремлювала дане визначення, такі як: Ю.М. Грошевий, А.П. Заєць, А.М. Колодій, В.В. Кравченко, П.М. Робінович, В.Ф. Опришко, Г.О. Мурашин, Ю.М. Тодика та інші. Але, на мій власний розсуд, найкращим та більш зрозумілим і обгрунтованим є поняття сформульоване Л.Р. Наливайко[1].

Нормативно-правові гарантії державного ладу – виступають цілісною системою конституційно-правових норм, власне за допомогою яких здійснюється забезпечення функціонування, захист та охорона загальнонаціонального ладу України. 100 %

До даної групи гарантій науковці відносять ті гарантії, що закріплені в Основному Законі України, національних законах й інших нормативно-правових та міжнародних актах.

Науковці класифікували нормативно-правові гарантії державного ладу в залежності від форми об'єктивності на такі два види[1]:

- Конституційні;
- Галузеві (Наприклад, такі як кримінально-процесуальні, трудові, кримінальні, цивільні тощо).

Нарешті, Ми можемо перейти до першого виду, а саме тематики даної наукової роботи. Зокрема, Л.Р. Наливайко виокремила таке визначення, для кращого його розуміння[1]:

Конституційні гарантії – являють собою цілісною сукупністю норм та правових механізмів, які є основою гарантування стабільності та демократичності функціонування державного ладу, що закріплені в Конституції України.

Наприклад, В. Погорілко і В. Федоренко під цим розуміють єдину сукупність нормативно та організаційно-правових умов та засобів, юридичних механізмів підтримки належної реалізації визначених Конституцією та законами України прав і свобод людини та громадянина[3].

Їх діяльність спрямована на забезпечення та постійне підтримання встановленого конституційного ладу, верховенства права та справедливості, конституції та закону в цілому, утвердження правопорядку, охорону та захист прав і свобод людини і громадянина, здійснення прямого народовладдя, державної влади та місцевого самоврядування [2].

Під час прийняття Конституції України в 1996 році, в I Розділі «Загальні засади» [4] та інших своїх положеннях було пописано основи конституційного ладу України. Він характеризується низкою суттєвих ознак, таких як: суверенність, гуманізм, демократизм, системність, реальність, науковою обґрунтованістю, історизмом, наступністю, програмним характером, гарантованістю конституційного ладу.

Гарантування конституційного устрою особисто Конституцією проявляється в затвердженні власного статусу та, звичайно, статусу тих інститутів, які вона закріплює; у підтримці самою Конституцією власної стабільності і стійкості, обмеженні можливостей внесення до неї змін і доповнень, а також у регулюванні нею порядку визначення, функціонування, охорони і зміни конституційного ладу[1].

Стабільність та стійкість Основного Закону України проявляється в довготривалій та стабільній діяльності основних її положень, протягом всього піднесення нашої держави. Ця стабільність закріплена зазначеними в Конституції складними положеннями щодо внесення оновлення тих її частин, котрі врегульовують самі основи конституційного ладу, та звичайно, державного ладу як його невід'ємної частини [1]. Без сумніву, мова йде про ст.156 Конституції України, а саме про особливості внесення правок до розділів I «Загальні засади», III «Вибори. Референдум» і XIII «Внесення змін до Конституції України», котрі становлять собою основи конституційного ладу.

Важливу роль, також посідають такі суб'єкти конституційного права як: держава, народ України, органи державної влади, такі як Президент України, Верховна Рада, Кабінет Міністрів, Конституційний Суд та органи правосуддя та ін. Також, своє місце в гарантуванні конституційного ладу займають деякі держави та міжнародні організації, в залежності від якості та тривалості відносин з ними.

Отже, підсумовуючи все вище наведене, можемо зробити висновок, що дії гарантів конституційного ладу ціле направлені на незмінне забезпечення існування та сталого функціонування суспільства і держави, без яких не може обійтись демократична держава та суспільство в цілому.

Література:

1. Наливайко Л. Р. Нормативно-правові гарантії державного ладу України. *Університетські наукові записки*. 2009. № 1. С. 24–27. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unzap_2009_1_5.
2. Погорілко В. Гарантії правові. Міжнародна поліцейська енциклопедія : у 10 т. / відп. ред. Ю.І. Римаренко, Я.Ю. Кондратьєв, В.Я. Тацій, Ю.С. Шемшученко. Київ : «Ін Юре», 2005. Т. II. Права людини у контексті поліцейської діяльності. С. 76.
3. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Конституційне право України : підручник. Київ : Наукова думка, Прецедент, 2007. 344 с.
4. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96. (зі змінами і допов.) Відомості Верховної Ради України. 2019, № 38. ст. 160.

ОСНОВИ МЕДІАЦІЇ В СІМЕЙНИХ СПОРАХ

Книш С. В.

студентка юридичного факультету

*Науковий керівник: **Наливайко Л. Р.***

доктор юридичних наук, професор,

професор кафедри загальноправових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

м. Дніпро, Україна

На сьогодні, медіація як спосіб альтернативного врегулювання спорів активно застосовується як несудова юрисдикція вирішення спорів. Інститут медіації на території України знаходиться на початковому етапі свого становлення, зважаючи на відсутність основного законодавчого базису й маючи тільки доктринальне підґрунтя.

С. Васильчак визначає медіацію як добровільний і конфіденційний процес розв'язання будь-якого спору, в якому нейтральна третя особа допомагає сторонам досягти домовленості (згоди) в їхньому спорі шляхом переговорів [1].

Медіація існує в багатьох суспільно-правових сферах в таких видах:

1. Бізнес медіація – регулювання відносин комерційної сфери, які є сприятливим ґрунтом для розвитку інституту медіації.

2. Медіація в трудових відносинах – трудові відносини за своєю природою є досить конфліктними через різницю інтересів, що і є